

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Insertiunile se adresează **ADMINISTRAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează **REDAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Chemare către conștiință

Cine citește cu suflet întreg și curat Apelul către popoarele din lumea întreagă lansat de reprezentanții partidelor comuniste și muncitorești de pe cele cinci continente ale lumii cu prilejul Consfătuirii de la Moscova, este adânc mișcat.

Deosebit de mișcătoare și mobilizatoare este chiar partea de la început: „pătrunși de **sentimentul răspunderii** pentru destinele omenirii, ne adresăm vouă cu chemarea:

La luptă generală pentru apărarea păcii, împotriva primejdiei unui nou război mondial“.

Pornit din conștiința răspunderii față de soarta lumii întregi, acest Apel este o **chemare care se adresează în primul rând conștiinței de om** a fiecărui ins de pe glob. Oricine își dă seama că sufletul omului care trebuie să fie o lume a păcii și a frăției ca să se poată bucura de viață și de fericire, este pătruns pînă în adîncul conștiinței sale de această chemare.

Din conștiința răspunderii pentru soarta întregii lumi, răsare conștiința îndatoririi de a lupta împotriva războiului: „Noi, comunistii, considerăm că datoria noastră sfîntă este de a face tot ce ne stă în putință pentru a salva omenirea de ororile războiului modern“. Această conștiință a răspunderii și a datoriei ceasului de față dă Apelului puterea de a pătrunde adînc în sufletele oamenilor cinstiți și de bună credință. Chemare izvorită din conștiință și îndreptată către conștiință, Apelul este deosebit de mobilizator. El mișcă conștiința și prin aceasta pune în acțiune pe întreg omul.

La acțiune susținută împotriva războiului ne îndeamnă și încrederea fermă în victoria cauzei păcii: „Niciodată încă în istoria omenirii — arată Apelul — n-au existat șanse atît de reale pentru ca năzuințele seculare ale popoarelor — de a trăi în condiții de pace și libertate — să devină fapt împlinit“.

Datorită primejdiilor și pustiirilor înspăimîntătoare ale unui război purtat cu armele de azi, „problema menținerii păcii frămîntă mai mult ca oricînd întreaga omenire“.

Omenirea de azi se găsește la o mare răscruce, pe care Apelul o înfățișează astfel: „In epoca noastră, popoarele și statele au o singură alternativă: ori coexistența pașnică și întrecerea dintre socialism și capitalism, ori un război nuclear ucigător. Altă cale nu există“.

Primejdia pentru pacea lumii vine în primul rînd de la cursa înarmărilor, pe care o impune politica guvernelor puterilor imperialiste. Considerînd foarte just că în fața unei astfel de situații numai **faptele** sînt grăitoare și nicidecum vorbele, Apelul stăruie pentru traducerea în viață a propunerilor sovietice cu privire la dezarmarea generală, totală și controlată, pentru interzicerea definitivă a experiențelor cu arma nucleară, pentru desființarea bazelor militare de pe teritorii străine și a pactelor militare agresive.

Datorită pregătirilor de război ale guvernelor puterilor imperialiste în frunte cu S.U.A., „orice țară de pe globul pămîntesc, mare sau mică, poate fi cuprinsă pe neașteptate de flacăra unui război nuclear“. In felul acesta, „imperialismul împinge lumea în pragul războiului“.

Ținînd seamă de această situație îngrijorătoare, Apelul nu scapă din vedere să arate tuturor **urgența și măreția** luptei pentru pace: „Pentru omenire nu există în zilele noastre o sarcină mai urgentă decît lupta împotriva primejdiei unui război racheto-nuclear, pentru dezarmarea generală și totală, pentru menținerea păcii. Nu există în zilele noastre o datorie mai nobilă decît participarea la această luptă“.

Se ridică, însă, întrebarea dacă obiectivul acestei lupte este realizabil sau nu. Răspunsul Apelului la această întrebare este categoric afirmativ: „**Războiul nu este inevitabil, războiul poate fi preîntîmpinat, pacea poate fi apărată și consolidată!**“.

Această convingere își are temeiul său obiectiv în „faptele reale ale noii situații din lume“. Forțele iubitoare de pace, în frunte cu cele încadrate în sistemul mondial socialist, „sînt în stare să zădărnicească planurile criminale de război, să mențină pacea și să întărească prietenia între popoare“, dacă se unesc într-o luptă hotărîtă.

Condiția de mai sus este reală, fiindcă: „**Pacea** — după cum subliniază just Apelul — **nu vine de la sine**. Ea poate fi apărată și consolidată numai prin lupta comună a tuturor forțelor iubitoare de pace“.

De aceea, participanții la Consfătuirea de la Moscova adresează popoarelor de pe toate continentele chemarea:

„Luptați pentru destinderea încordării internaționale și coexistență pașnică, împotriva „războiului rece“, împotriva cursei înarmărilor!

Nu admiteți extinderea înarmărilor atomice, înarmarea militarismului german și japonez cu arme de exterminare în masă!

Cereți încheierea tratatului de pace cu cele două state germane și transformarea Berlinului occidental într-un oraș liber, demilitarizat!

Luptați împotriva încercărilor guvernelor puterilor imperialiste de a atrage noi țări în războiul rece, în orbita pregătirilor de război!

Cereți lichidarea bazelor militare străine, retragerea trupelor care se află pe teritoriile altor state și interzicerea creării de noi baze militare. Luptați pentru eliberarea țărilor de pactele militare agresive care le-au fost impuse! Luptați pentru încheierea unor acorduri privind zonele de nuclearizate!“.

După ce fixează în felul acesta obiectivele principale actuale ale luptei pentru pace, Apelul cheamă popoarele la acțiuni coordonate și la înjgheburile unui **front comun**: „Să făurim un front comun de luptă împotriva pregătirilor imperialiștilor în vederea unui nou război!“.

După ce arată că lupta popoarelor pentru libertatea și independența lor înmulțește forțele păcii și că bate ceasul din urmă al colonialismului, Apelul atinge partea lui culminantă, care sună astfel:

„Noi, reprezentanții partidelor comuniste și muncitorești, ne adresăm cu chemarea

către bărbați, femei și tineret,
către oamenii de toate profesiunile și din toate păturile sociale,
către toți oamenii, indiferent de convingerile lor politice și religioase, indiferent de naționalitatea și de culoarea pielii lor,
către toți cei ce își iubesc patria și urăsc războiul:

Cereți interzicerea imediată a experimentării, fabricării și folosirii armei nucleare, precum și a altor genuri de arme de exterminare în masă.

Cereți încheierea imediată a unui acord cu privire la dezarmarea generală, totală și controlată“.

Incheierea Apelului cuprinde mărturisirea a două convingeri, care dau încredere și avînt luptătorilor pentru pace: „Forțele păcii sînt superioare forțelor războiului!... Pacea va învinge războiul!“.

Adevărații credincioși sînt adînc mișcați în conștiința lor de acest Apel. Ei îi vor da ascultare, înfăptuind obiectivele lui pe căile potrivite cu starea și cu rostul lor în lume.

C. SIRBU

Pentru binele oamenilor

În istoricul „Apel către popoarele din lumea întreagă”, adoptat de Consfătuirea de la Moscova a reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești cu prilejul celei de-a 43-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, se spune printre altele că „pentru omenire nu există în zilele noastre o sarcină mai urgentă decât lupta împotriva primejdiei unui război racheto-nuclear, pentru dezarmarea generală și totală, pentru menținerea păcii. Nu există în zilele noastre o datorie mai nobilă decât participarea la această luptă”. Și tot în acest **Apel**, în partea finală a lui, citim: „Fie ca știința și tehnica contemporană să nu mai contribuie la fabricarea de instrumente aducătoare de moarte și distrugere, fie ca ele să slujească pentru binele oamenilor, pentru progresul omenirii!”.

Cu ajutorul minții sale și prin muncă stăruitoare, omul a descoperit agricultura, facerea de case, țesătoria, lucrarea metalelor, ajungând pînă la marile descoperiri și invenții de astăzi. Cu ajutorul minții și prin muncă, omul zilelor noastre cu deosebire are la îndemîna sa o putere nespuse de mare, puterea științei și tehnicii de astăzi, despre care atît de bine se spune în **Apelul** amintit la început, că trebuie „să slujească pentru binele oamenilor, pentru progresul omenirii”, pentru ca bucuria și fericirea să crească tot mai mult pe pămînt, căci acesta este rostul firesc al științei și tehnicii, iar nu spre distrugerea vieții.

Să luăm de pildă atomul, cu uriașa putere sau energie care se dezlănțuie din el, precum și alte produse, cum sînt de exemplu izotopii radioactivi. O bucată de uraniu (metal cu proprietăți radioactive) conține o putere de peste două milioane de ori mai mare decât o bucată de cărbune de aceeași mărime. A extrage această energie și a o sili să lucreze în folosul omului este în puterea noastră. Folosită numai în bine, numai în scopuri pașnice, cît folos poate aduce vieții omeneshti această uriașă energie, de cîtă frudă ar scuti și cîtă sudoare ar șterge de pe frunțile oamenilor! „Cheltuind pe zi cîteva ore — spunea un savant cu mai mulți ani în urmă — pentru îndeplinirea unei munci ușoare la centrala atomo-energetică, un grup restrîns de oameni vor asigura regiuni întregi cu căldură, lumină și energie, iar aceste servicii vor costa atît de ieftin, încît va fi greu să se exprime în cifre valoarea lor”.

Prima țară în care energia atomică a fost folosită în sensul de mai sus, spre binele oamenilor adică, a fost U.R.S.S. unde, la 27 iunie 1954, a fost pusă în funcțiune prima centrală atomo-electrică din lume, prima centrală în care energia nucleară este transformată în energie electrică. Tot U.R.S.S. este prima țară în care s-a construit primul mare vapor, spărgător de ghiață, care este mînat cu energie atomică, scutindu-se astfel sute de vagoane de combustibil, cărbune, păcură etc., deschizîndu-se astfel posibilitatea de a străbate oceanele luni de zile fără să fie nevoie de aprovizionări cu combustibil la intervale scurte de timp. Se proiectează de asemenea construirea de avioane cu combustibil nuclear, care vor putea străbate distanțe foarte mari fără aterizare.

Izotopii radioactivi se folosesc cu mult succes în medicină, în industrie, în agri-

cultură și în alte domenii, aducînd mult bine oamenilor.

Țara noastră se numără și ea printre primele țări din lume care a utilizat și utilizează energia atomică în scopuri pașnice. În această privință un rol important îl are cu deosebire Institutul de fizică atomică al Academiei R.P.R., care se ocupă de mai mulți ani și de problema producerii și folosirii izotopilor radioactivi în diferite domenii de cercetare, în industrie și în alte sectoare, precum și de pregătirea cadrelor necesare în acest domeniu.

În Sf. Scriptură, Dumnezeu ne învață la tot pasul să chibzuim și să lucrăm ceea ce ne este de real folos nouă și semenilor noștri, să fim oameni ai păcii, să lucrăm dreptatea, să ne ferim de rău, să ne iubim unii pe alții, făgăduindu-ne în mii de chipuri, că, împlinind acestea, și El ne va binecuvînta cu darurile Sale cele bogate, mai presus de rugăciunile și priceperea noastră.

Cei ce folosesc deci în rău, împotriva vieții, știința cu toate descoperirile și invențiile ei, cei ce pregătesc un război atomic, lucrează nu numai împotriva semenilor lor, ci și împotriva lui Dumnezeu, dovedindu-se a fi cei mai mari dușmani ai omenirii.

„Apelul către popoarele din lumea întreagă” cheamă pe toți la luptă pentru interzicerea armelor atomice, pentru folosirea științei și tehnicii numai în scopuri pașnice. Creștinii adevărați sînt alături de popoarele lumii în această luptă măreață.

Fie deci ca toți oamenii să folosească numai în bine, spre înălțarea și prosperitatea omenirii, tot ceea ce știința și tehnica ne pun la îndemîna noastră a tuturor. Fie ca energia atomică să slujească vieții și nu morții!

Gh. P.

Pacea, bun suprem

Pacea e bunul suprem și cel mai de valoare al popoarelor. Și nimic nu prețuiește pe fața pămîntului, cît pacea și buna înțelegere dintre oameni. Ea e primul dintre toate bunurile lumii; și prin ea se garantează siguranța vieții și de aceea ea trebuie să continue mereu pe pămînt. În timpul ei se fac cele mai mari construcții omeneshti.

Pacea înlătură războiul, risipește teama și alungă dușmănia, sprijinind colaborarea. Într-un cuvînt: pacea e marea sărbătoare a omenirii întregi.

Intemeietorul Bisericii creștine, Iisus Hristos, dă pacea odată, de două ori, de trei ori și de mai multe ori zicînd: „Pace, vouă!” El dă pacea de mai multe ori credincioșilor, pentru că ea este mama cea scumpă a tuturor bunurilor. Chiar Domnul Hristos ne îndeamnă să dăm pace caselor în care intrăm, ca semn al tuturor bunurilor. Fără pace, toate celelalte bunuri sînt fără nici-un folos. Pacea e un bun atît de mare și de strălucit, încît cei care o săvîrșesc pe fața pămîntului sînt numiți „fiii ai lui Dumnezeu”. Iisus Hristos, Fiul cel iubit al lui Dumnezeu, a coborît din ceruri pe pămînt, tocmai pentru a ne aduce pace și bună înțelegere între oameni și popoare. El ne-a lăsat pacea, ca pe cea mai prețioasă moștenire și ne-a poruncit de peste veacuri, ca să fim fiii Lui cei iubiți, bine făcători fericiți de pace.

Pacea e izvorul viu al propășirii și factor principal al progresului societății omeneshti, sub toate aspectele sale.

Marii Sfinți Părinți ai Bisericii numesc pace maica tuturor bunurilor din lume. Pacea nu vine decît unde-i dreptate și virtute. Ea ne duce cu siguranță numai și numai la iubire și-nfrățire.

Sf. Ioan Gură de Aur spunea bogăților din vremea sa: „Dumnezeu, cînd a creat lumea — n-a făcut pe unii bogați, iar pe alții săraci. El ne-a dat soarele, stelele, cerul și apele și toate stihiiile firii, de care toți ne folosim deopotrivă, căci nimic din ele n-a fost pus sub cheie. Iată deci chipul și legea firii. Căci Dumnezeu le-a făcut pe acestea de obște, ca să ne învețe să stăpînim și restul tot de obște. Într-adevăr, Dumnezeu a dat pămîntul în stăpînirea tuturor oamenilor. Iar dacă pămîntul este al tuturor, de ce tu, bogatul, ai atîtea moșii, în timp ce semenul tău n-are nici măcar o brazdă?”

— Mi le-a lăsat tata moștenire, zici tu. Dar el de la cine le-a primit? De la înaintași, desigur. Urcînd însă pe firul moștenirii, totdeauna se găsește, în chip necesar, un început, unde nedreptatea este izvorul oricărei proprietăți. Numai cuvintele „al meu” și „al tău” împart ceea ce Dumnezeu a pus la îndemîna tuturor. De aici vin toate neînțelegerile dintre oameni și toate nesfîrșitele lor necazuri, din viața lor.

Dar noi trebuie să trăim în deplină armonie și în pace trainică, în zilele vieții noastre, cu toți semenii noștri. Să nu ne mai luptăm pentru „al meu” și „al tău”, că acum toate sînt „ale noastre”, ale tuturor, așa cum este voia lui Dumnezeu, care toate bogățiile pămîntului le-a dat în stăpînirea oamenilor, ca toți deopotrivă să se folosească de ele. Să muncim cu dragă inimă și să ne bucurăm de roadele muncii cinstite și așa vom fi făcători de pace.

Toți sîntem frați între noi. Și de aceea e bine ca pe pămînt să domnească o bună înțelegere și o pace permanentă, care aduce în lume liniște deplină și cea mai mare fericire.

Iisus Hristos ne zice: „Pace vouă!” Tot El ne-nvață, „intrînd în case, spuneți: „Pace vouă!” Iar altă dată stînd de vorbă cu apostolii Săi le zice: „Vă las Pacea, vă dau Pacea Mea!” (Ioan 14, 27). Iar Sf. Ap. Pavel, zice: „Dacă se poate, pe cît stă în puterea voastră, trăiți în pace cu toată lumea!” (Rom. 12, 18). Iar tu, dragul meu cetitor, fii un mare luptător și un făcător de pace pe pămînt! Atunci desigur te vei bucura de-o mare fericire a „fiilor făcători de pace” ai lui Dumnezeu.

Prel. de Pr. V. Anastasiu-Bassarabin

CALENDARE

În casele creștinilor întilnești alături cu alte cărți și calendarul eparhial de perete.

Valoarea și folosul calendarului eparhial de perete este de netăgăduit. Credincioșii noștri folosesc aceste calendare zilnic pentru cunoașterea zilelor de sărbători, bisericesti și patriotice; cînd trebuie să respecte posturile; înainte de a merge la biserică, caută în calendar și vede ce evanghelie și apostol se citesc dumineca la Sf. Liturghie; cînd pune numele noului venit pe lume, mama se uită în calendar ce nume de botez să-i pună; dacă credinciosul vrea să călătorească mai departe, se orientează după calendar; cînd vrea să-și facă unele însemnări în legătură cu anumite zile ale anului, tot de calendar se folosește.

(Continuare în pag. 3)

MAICA DOMNULUI

Din rugăciuni fierbinți s-a zămislit Maria, ca fiică a dreptilor părinți Ioachim și Ana, pe care vîrsta întîrziată i-a găsit cu minile înălțate către cer, necontenind a implora un rod care să le fie mîngăerea vieții lor. Dumnezeu le-a împlinit ruga: ei au avut o pruncă, pe Maria.

Dar bucuria fructului dorit, nu-i face pe Ioachim și Ana să-și uite că au primit ca dar dumnezeesc pe fiica lor Maria și în dar se cade a o dăruî.

La vîrsta de 3 ani e închinată Domnului, și din pridvorul templului răsună și glasul rugăciunii copilei Maria, lăudînd cu nevinovăția florilor și a paserilor cerului, mărirea lui Dumnezeu.

Ea de acum înainte ceas după ceas, în rugăciune, îl chiamă pe Domnul spre a-și putea mintui sufletul, dobîndind viața de veci.

Peste această fecioară neprihănită, se coboară și harul Duhului Sfînt, care umbrînd-o cu dumnezeescul dar, îi hărăzește mărirea de a fi maica lui Iisus Hristos, Mintuitorul nostru. Astfel Fiul, cel născut din veci din Tatăl, se naște sub ani din Fecioara Maria, făcîndu-se om asemenea nouă.

Zi după zi, din peștera Betleemului și în Nazaretul Galileii, își crește Fiul, iar Fiul îi crește în inimă credința în viața cea de veci și în mărirea pe care o dă Domnul celor ce îi urmează.

Pe drumurile Iudeii, în Galilea și Perea, pretutindeni este alături de Fiul său. Și poartă grițile vieții slujind pe Cel căruia i-a fost dăruită să slujească de dreptii Ioachim și Ana.

Vorbit-a ea oare celor din jur? A propovăduit ea cuvînt de învățătură? Mulți vor răspunde, nu, sau cel puțin, vor zice, Sfînta Scriptură nu ne spune nimic despre aceasta.

Și totuși, ea rostește cea mai cuprinzătoare predică. Cel mai înalt îndemn îi aparține ei: „Faceți cece El vă va spune” (Ioan II, 5).

Pentru această făptură umbrată din plin de harul Duhului sfînt, nici nu s-ar fi potrivit mai

bine alt cuvînt. Volume întregi de predici, de tratate, de talmăciri, și de înțelepte deslușiri morale nu pot spune mai mult decît aceste puține cuvinte ale fecioarei Maria: „faceți cecece vă spune El”.

În cuvintele ei se resimte parcă deopotrivă și mama alături de fecioara închinată Domnului; trăiește imboldul spre viață după voia lui Dumnezeu, căreia cuvintele multe și umflute nu îi pot fi de nici un folos. Este porunca pe care ea a împlinit-o din pruncie pînă la mormînt și totodată testamentul atotcuprinzător pe care îl lasă creștinilor în calitatea de Maică prea curată a Domnului și Dumnezeului nostru Iisus Hristos.

O însoțim pe drumul crucii și în durerea ei vom recunoaște ceva ce depășește dragostea de mamă. Este durerea unei cruci ce o poartă și ea cu seninătatea tristeții înalte, pentru păcatele și răutățile celor ce răstignesc mai mult decît pe Fiul său, pe Fiul lui Dumnezeu. Este durerea unui suflet ce se ridică dincolo de omenească, înălțîndu-se mai sus le netrupeștile cete ale heruvimilor și serafimilor.

Și dacă Fiul pe cruce s-a rugat pentru iertarea celor ce L-au răstignit, desigur că în zilele în care Fiul ei zăcea în mormînt, copacii grădinii Ghetismani au prins în foșnetul ramurilor lor suspinele de rugăciune a Maicii prea curate, amestecate cu lacrimi de durere și de nădejde pentru iertarea celor păcătoși, pentru învierea Fiului ei.

Învierea din morți îi aduce fericirea mării lui Dumnezeu.

După înălțarea la ceruri a Domnului, ea rămîne alături de apostoli, iar cea plină de dar se învrednicește în ziua Cincizecimii de harul Duhului Sfînt, care s-o însoțească pretutindeni ca Maică a Unuia născut din veci.

Mama păstrează întotdeauna în sufletul ei icoana fiului. Acum Fiul ei, înălțat la cer, lucrează prin Biserica Sa. El e viu și lucrător în Biserică.

Cea care s-a zămislit din rugăciuni și a trăit rugîndu-se, acum viețuind în casa apostolului Ioan, în grija căruia a lăsat-o Domnul, neîncetat

se ruga pentru Biserica lui Dumnezeu născută din jertfa pe Golgota a Fiului său.

Dorirea ei de a se înălța la Fiul ei se împlinește.

Condusă de apostoli în cripta grădinii Ghetismani, își odihnește trupul, iar sufletul i se înălță spre slava mării cu care Dumnezeu a binecuvîntat-o și prea mărît-o. Sfînta Tradiție ne spune că însuși trupul i-a fost rîncat la cer și nelăsat stricăciunii. Sfîntul Apostol Toma, ne fiind de față la trista înmormîntare a Maicii Domnului, intrucît a sosit a treia zi după aceea, s-a dus la mormînt să vadă trupul adormit al Fecioarei Maria. A găsit mormîntul gol, semn că și trupul i-a fost înălțat la cer.

Din înălțimea ei, Cea căreia rugăciunea i-a fost aleasă hrană, neîncetat se roagă pentru noi, fiind Aceia care mijlocește iertarea celui ce se pocăște.

A fost cu trupul printre noi, dar curățenia și sfințenia sufletului ei și vieții ei i-au dat cinstire mai mare decît a netrupeștilor heruvimi și o mărirea mai de preț decît a serafimilor, bucurîndu-se de a fi Maica Fiului lui Dumnezeu, cel dinaintea de toți vecii. „Că mi-a făcut mărirea Cel Puternic și sfînt este numele Lui”, grădește Duhul Sfînt prin gura Preacuratei.

Preot Radu Constantinescu

Tînărul bogat

Cele ce se cuprind la Matei XIX, 16—30, Marcu X, 17—31 și Luca XVIII, 18—30 înfățișează convorbirea Mintuitorului cu tînărul bogat.

Acesta este frămîntat de un gînd adînc și mare, care trebuie să stea la inima fiecărui creștin: gîndul la viața și fericirea veșnică. De aceea, îl întrebă pe Mintuitorul: „Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața cea de veci?”

Cu puterea Celui ce știe toate, Mintuitorul își dă seama că-n sufletul acestui tînăr sînt ascunse calități mari și anume: o nobleță de suflet neobișnuită, o arzătoare dorință după bine și un oarecare grad de voință bună.

Acest fericit mănunchi de însușiri alese îl face pe tînăr iubit de către Mintuitorul, care „privind la el, îi era drag” (Marcu X, 21).

Dar Mintuitorul își dă totodată seama că tînărul acesta este stăpînit de patima după bogății. După cum observă foarte nimerit Sf. Ioan Gură de Aur, tînărul acesta este asemenea unui pămînt minunat și foarte roditor în sine, dar cu totul năpădit de spinii și de mărăcini, care erau gata să înăbușe sămînța cea bună, pe care Iisus avea s-o arunce în el.

De aceea, Mintuitorul vrea să-l ridice puțin cite puțin pînă la cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu, să-l desprindă pe nesimțite de cele pămîntești pentru a-l lega cu totul de Dumnezeu. Drept aceea, Mintuitorul îi răspunde: „De voiești să intri în viață, ține poruncile”.

Cu acest răspuns, Mintuitorul îi arată tînărului bogat că drumul care duce la fericirea veșnică este împlinirea poruncilor dumnezeiești în frunte cu porunca iubirii semenilor.

Primind acest răspuns, tînărul bogat întrebă din nou pe Mintuitorul: „Care porunci?”

Atunci Mintuitorul îi înșiră citeva din cele zece porunci, încheind cu porunca: „să iubești pe aproapele tău ca însuși pe tine”.

Auzind cele spuse de Mintuitorul, tînărul bogat adaugă: „Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipsește?”

Privind la el, Mintuitorul îi zice: „Un lucru îți mai lipsește: du-te, vinde tot ce ai, dă săracilor și vei avea comoară în cer; apoi vino, ia-ți crucea și urmează-mă!”

Cu aceste cuvinte, Mintuitorul îl sfătuieste pe tînărul bogat să facă două lucruri și anume: 1. unul pregătitor — să meargă acasă, să-și vîndă toate averile și să dea banii săracilor; 2. să-și ia crucea și să urmeze Mintuitorului, adică să fie gata a trăi după pilda măreții pe care ne-o dă Iisus Hristos.

(Continuare în pag. 4)

(Urmare din pag. 2)

te; cînd ne citim rugăciunile rînduite, de seara și dimineața, în fața icoanei de pe peretele de răsărit al camerei, sub care se află calendarul de perete, rostim la sfîrșit și o scurtă invocare către sfîntul zilei, (ex.: „Sfînte al lui Dumnezeu. ... (numele) roagă-te lui Dumnezeu pentru noi”) uitîndu-ne în calendar pentru a citi numele sfîntului pe care-l vom pomeni în rugăciune.

Fiecare Eparhie a tipărit și anul acesta calendar bisericesc de perete, pentru trebuințele duhovnicești ale credincioșilor. Aceste calendare sînt imprimare în culorile tradiționale bisericesc = roșu, galben, negru și albastru și sînt împodobite cu icoane și cu chenare bine executate de pictori bisericesc cu renume și bine apreciați. Ca și cele din anii precedenți, și calendarele anului 1961, sînt frumoase, artistic lucrate, plăcute la vedere și atrăgătoare. Ele sînt împodobite cu sfînte icoane — Domnul Hristos, Maica Domnului cu pruncul în brațe, un sfînt mare, sau un sfînt nou canonizat, cît și cu motive, flori, linii și chenare multicolore. Adăugăm că la unele din ele găsim și catedrala episcopală, sau portretul P. S. Chiriarih.

Pe lîngă numele sfîntilor de pe fiecare zi, cititorii găsesc în aceste calendare foi, multe îndrumări liturgice relative la marii sfînti cu cinstire și pomenire obștească în Biserică, sau la sfîntii romîni canonizați în ultima vreme de către Sf. Sinod, îndrumări referitoare la duminicile anului bisericesc, la citirea Apostolului și a Evangheliei atît la rînduiala utreniei cît și la slujba sfîntei și dumnezeiești Liturghii, îndrumări privitoare la sărbătorile bisericesc.

Sf. Arhiep. ort. rom. de Alba Iulia și Sibiu a tipărit și pentru 1961, tradiționalul calendar bisericesc de perete. Este unul din cele mai reușite din punct de vedere artistic, față de cele-

alte calendare apărute, în formatul obișnuit, are un aspect atrăgător și plăcut și o literă mare și clară. Are în partea de sus, la mijloc, o bine executată icoană de pictură nouă, reprezentînd pe sfîntii mucenici și ierarhi Ilie Iorest și Sava Brancovici, în vestminte arhieresti, sfînti cari au pătimit pentru sfînta și dreapta noastră credință, și care sînt sărbătorii de sfînta noastră Biserică în 24 aprilie în fiecare an. Chenarele mari și bine reușite în două culori, care împodobesc calendarul pe margine, îl fac ca să fie deosebit de atrăgător și de dorit pentru credincioși.

Sf. Episcopie a Oradei a tipărit pentru anul în curs, obișnuitul calendar eparhial de perete, destinat credincioșilor din eparhie. Calendarul apare în format nou, în raport cu celelalte calendare, format mare și vertical. Sus, la mijloc găsim icoana Nașterii Domnului Iisus Hristos — pictură veche —, cu cuvintele biblice rostite de îngerii la sfînta Naștere „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace și între oameni bunăvoire”. La mijloc se găsește icoana Maicii Domnului, iar în partea de jos portretul P. S. Episcop Valerian. Calendarul de la Episcopia Oradei este tipărit în două culori = roșu și negru, avînd flori pe margine în negru, precum și flori albe pe fond roz. Credincioșii găsesc în el pe lîngă zodiile lunare și pe lîngă sfîntii mai nou canoniizați de Biserică noastră, și însemnări și informații despre sărbătorile legale, date istorice, despre sfîntele posturi anuale, precum și despre zilele cînd nu se fac nunți și petreceri zgomotoase.

Calendarul îndeamnă pe credincioși la pace și înțelegere cu citate scripturistice ca acestea = „Feriți-vă de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema” Mt. 5,9 și „Pacea va fi lucrul dreptății, va fi liniștea și nădejdea în veci de veci.” (Isaia 32, 17).

Pr. Nic. Popescu-Dobrieni

(continuare din pag. 3)

Dar tinărul nu se dovedește în stare să profite de favoarea pe care i-o îmbie Mintuitorul și nici să înfăptuiască nădejdea legată de alesele sale însușiri. Din contră, ultimele cuvinte pe care i le-a adresat Mintuitorul au produs un efect dezastruos în sufletul său și au pus totodată în lumină marea lui slăbiciune: refuzând mijlocul spre desăvârșire pe care îl ceruse cu atita stăruință, tinărul se îndepărtează dintr-o dată intristat. El este așa de cuprins și de mirat de cuvintele Mintuitorului, încât nu le poate da nici cel mai mic răspuns, ci rămâne cufundat într-o tristă și apăsătoare tăcere.

Pe fața acestui tinăr bogat se întipărește o diră adâncă de mihnire: în avântul său tineresc spre ideal, îi venea foarte greu să se opună chemării lui Iisus, dar și mai greu îi venea să se supună acestei chemări. De ce oare aripile zborului său atit de frumos în spre cele ale vieții veșnice s-au frânt cu totul? Răspunsul la această întrebare ni-l dă gândirea adâncă a Sf. Apostol și Evanghelist Marcu: „căci avea multe bogății”. Sub apăsarea patimii după bogății pămîntești, inima sa slabă se lasă în chip brutal trasă în jos spre cele lumești. Lipindu-și cu totul inima de bogățiile materiale, tinărul bogat orea mai bine să piardă viața veșnică decît să-și jertfească averile pentru binele semenilor săi.

Adinc tulburat de tirania pe care patima după bogății pămîntești o exercită asupra sufletului omenesc în general și asupra tinărului bogat, Fericitul Augustin spune cu amărăciune: „O aur mizerabil, aur dorit în chip arzător de către zgîrcenie, în chip chinuitor păzit în mijlocul a mii de griji; aur, izvor de frămîntări, pricină de primejdii mari pentru cei care-l au; aur care moleșește virtuțile, aur stăpin rău, slugă trădătoare; aur care strălucește pentru pieirea proprietarului său, aur pe care nu-l găsești decît pentru a te condamna, aur a cărui iubire te transformă în Iuda”.

Sf. Ioan Gură de Aur arată că „zgîrcenia este izvorul tuturor relelor. Ea ruinează familiile; ea umple lumea de dezbinări și războaie; ea duce pe oameni pînă la a se ucide unii pe alții”.

Tălmăcind cu multă pricepere cazul tinărului bogat, Clement Alexandrinul arată între altele: „Cînd Mintuitorul spune: Dacă vrei să fii desăvîrșit, vinde bunurile tale și le împarte săracilor”, El condamnă pe acela care se fălește că a împlinit toate poruncile din tinerețea lui; căci acela n-a împlinit și porunca: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”.

Patima după bogății a înăbușit în tinărul bogat toată dragostea pentru aproapele și l-a izolat cu totul de semenii. Tirania acestei patimi a stins în inima lui orice simțire pentru altul. De aceea, el nu poate să-și însușească o purtare de largă dăruire pentru alții și își închide astfel drumul spre viața veșnică.

Tinărul bogat uită că însușirea de creștin adevărat și de părtaş la fericirea veșnică este condiționată de dăruirea generoasă pentru semenii. Căci dăruirea de sine pentru binele altora este condiția de neînălțurat a iubirii de Dumnezeu, pentru că nu putem iubi pe Dumnezeu, pe care nu-l vedem, dacă nu iubim pe aproapele nostru, pe care-l vedem (Ioan IV, 20). De aceea, drumul spre fericirea veșnică duce prin dăruirea de sine pentru alții, pentru binele obștesc. Cine își închide inima pentru semenii, acela își închide și drumul spre viața veșnică.

Tinărul bogat a uitat că este „o parte a totalității” (Eminescu), că „nu ți-e dat să trăiești pentru tine, ci pentru alții” (Beethoven), că numai acela care-și deschide larg inima în dăruire generoasă pentru alții, care contribuie la înlăturarea suferințelor sociale și la așezarea în lume a dreptății sociale (II Cor. VIII, 14—15; I Tim. VI, 17—19), numai acela face voia lui Dumnezeu și-și deschide drum spre fericirea veșnică.

Frate creștine, închide-te în chilia propriei tale conștiințe și stai de vorbă sincer și adinc

cu tine însuși. Intreabă-te în ce măsură trăiești pentru tine și în ce măsură trăiești pentru alții. După ce ai răspuns la această întrebare, pune într-un taler al balanței ceea ce faci pentru tine și în celălalt ceea ce faci pentru alții. În cumpăna lor, îți vei vedea adevăratul tău chip ca-n cea mai nemincinoasă oglindă.

Dacă vezi că ești încătușat de egoism ca tinărul bogat, rupe zăgazurile izolării în tine însuși și te revărsă din plin în dăruire pentru alții, pentru binele obștii. Vei săvîrși astfel cea mai frumoasă slujire de preamărire a lui Dumnezeu și de cinstire a omului după cuvînt. Vei avea mulțumire și aici și-n viața de dincolo!

C. SIRBU

„Pildă am dat vouă”

(Ioan 13, 15)

Ne este cunoscut tuturor faptul că voința noastră se lasă mai ușor înduplecată, acționează mai repede în fața exemplului, în fața faptelor decît în fața vorbelor. Că cineva adică ne mișcă mai mult și ne determină la fapte nu atit cînd ne vorbește, oricit de frumos ar vorbi, cit mai ales cînd îl vedem că și face ceea ce învață. Sf. Ioan Gură de Aur ne spune și el în această privință: „Invățătura prin cuvînt nu răzbate în suflet așa cum răzbate invățătura cu fapta. Dacă nu ai fapte, nu numai că nu aduci nici un folos prin vorbe, ci mai degrabă faci rău. Mai bine să taci, căci este mai mare pagubă cînd cineva cu vorba dă invățătură bună, iar cu faptele combate această invățătură”.

Tot pe linia acestui gînd și tot Sf. Ioan Gură de Aur adaugă în altă parte: „Orice dascăl înțelept învață la fel de bine cu vorba cit și cu fapta. Așa se transmite invățătura la toate indeleternicirile omenesti. Cirmaciul de corabie, de pildă, așează elevul lîngă el, îi arată cum se ține cirma și adaugă la fapta cuvîntul de lămurire. El explică cu vorba și arată și cu fapta. Tot așa face și țesătorul și aurarul și arămarul etc. Peste tot invățătura se dă cu vorba și cu fapta. Așa a făcut și Iisus”.

Cu adevărat, adinc cunoscător al sufletului omenesc, Mintuitorul Iisus Hristos știa că o invățătură poate fi înțeleasă și pusă în aplicare mult mai repede și mai ușor atunci cînd invățăturii i se adaugă și pilda directă. Și Mintuitorul așa a făcut: la predica Sa cu cuvîntul a adăugat și exemplul vieții Sale personale. De fapt invățătura Mintuitorului și viața Sa este un tot unitar care nu se poate despărți. Viața Sa a fost invățătură și invățătura a fost viață trăită. A vorbit despre blîndețe, El a fost cu adevărat chip al blîndețelor; a vorbit despre dragostea de oameni, viața Lui toată a fost lucrare fără de odihnă pentru binele oamenilor, pentru ușurarea suferințelor și scoaterea lor din întuneric; ne-a învățat să nu nedreptățim și să nu fim robiți de averi, ca bogatul nebun, El cu adevărat n-a nedreptățit pe nimeni și n-a fost rob de nimic, mulțumindu-se cu cele de trebuință. Un cu adevărat mișcător exemplu de slujire a fraților noștri mai mici și de smerenie, pus în fața Apostolilor și a tuturor creștinilor de totdeauna, Mintuitorul l-a dat în preajma răstignirii Sale, în Joia cea Mare, cu prilejul Cinei de Taină, cînd El, Fiul lui Dumnezeu, Invățătorul și Dascălul, spală picioarele ucenicilor Săi, care n-au putut cugeta nicicînd la o asemenea cinste, mai ales că picioarele lor erau pline de praș și sudoare.

După mărturia Sf. Apostol și Evanghelist Ioan, Mintuitorul „s-a sculat de la cină și, desbrăcîndu-și veșmintele de deasupra a luat un ștergar și s-a încins (cu el). Apoi, turnînd apă în spălător, a spălat picioarele ucenicilor și le-a șters cu ștergarul cu care era încins”. Urmează apoi întimplarea cu Petru, care la început n-a vrut să se lase să fie spălat pe picioare de Iisus, după care Sf. Evanghelist Ioan continuă: „După ce a

spălat picioarele lor și și-a îmbrăcat veșmintele Sale, șezînd iarăși la masă le-a zis lor (ucenicilor): Înțelegeți ce v-am făcut vouă? Voi mă numiți pe mine Invățător și Domn, și bine ziceți, căci sînt. Deci dacă eu, Domnul și Invățătorul, am spălat picioarele voastre, datori sînteți și voi să spălați picioarele unul altuia. Căci pildă am dat vouă, că precum am făcut eu să faceți și voi” (Ioan 13, 4—15). Și tot cu acest prilej Mintuitorul a spus: „Cel ce este mai mare între voi să fie ca cel mai mic, și cel ce este stăpînitor (să fie) ca cel ce slujește” (Luca 22, 26—27). „După ce știți acestea, fericți veți fi de le veți face”, încheie Mintuitorul acest episod (Ioan 13, 17).

Din acest motiv, Iisus, Domnul nostru, ceartă cu destulă asprime uneori pe cei ce într-un fel cred și altfel trăiesc, care sînt asemănați cu pomul neroditor, ce se taie și se aruncă în foc (Mt. 7, 19). De asemenea, dacă între invățătura și viața Lui nu ar fi fost un deplin acord, atunci de bună seamă că dușmanii lui Iisus nu l-ar mai fi urmărit pas cu pas să-i prindă doar un cuvînt pe baza căruia să-l condamne. Explicînd cuvintele Evanghelistului: „Și deschizîndu-și gura sa (Iisus) îi învăța” (Matei 5, 2), Sf. Ioan Gură de Aur spune: De ce pe lîngă termenul: îi învăța, evanghelistul a adăugat cuvintele: „Și deschizîndu-și gura sa?” Le-a adăugat pentru ca tu să-ți dai seama că Domnul învăța nu numai vorbind, dar și tăcînd. Invăța deschizîndu-și gura, dar învăța și fără să-și deschidă gura, învăța adică prin cuvînt, dar și prin faptele Sale. „Spălîndu-le picioarele — ne spune o cîntare bisericască din Joia Mare — și înălțarea prea slăvită prin smerenie arătîndu-le, iarăși luîndu-și hainele a șezut și i-a învățat să se iubească unul pe altul și să nu caute înfîietate”.

Acest exemplu și toată viața Mintuitorului au lăsat desigur urme adînci în sufletele Ucenicilor și Apostolilor Săi care, la rîndul lor, s-au silit din răspuțeri să-l propovăduiască, nu numai cu graiul, cit mai ales cu viața lor, cu exemplul sau pilda lor personală. De altfel, Apostolii înșiși erau convinși că propovăduirea lor este zadarnică dacă la cuvînt nu adaugă și puterea exemplului personal. Despre acest lucru ne încredințează cu deosebire Sf. Apostol Pavel, care ne arată că slujba de propovăduitor al Mintuitorului Iisus Hristos nu și-a împlinit-o numai „într-un cuvînt adevărat”, ci și „fără prihană, întru multă răbdare, întru neazuri, întru nevoi, întru strîmtorări (de tot felul), în ostenele, privegheri, în posturi, întru curăție, întru cumințenie, întru bunătate, în dragoste nețărnănică” (II Cor. 6,3—6), prin blîndețe, atunci cînd trebuia, căci a fost și aspru cu cei de rea credință, prin muncă cu mîinile proprii etc.

De aceea, Sfinții Apostoli indeamnă pe credincioși să facă nu numai ceea ce au auzit de la ei, ci mai ales ceea ce au văzut la ei. „Cele ce ați învățat și ați luat și ați auzit și ați văzut la mine, acestea să le faceți și Dumnezeu păcii va fi cu voi” — scrie Sf. Apostol Pavel filipenilor (Filip. 4, 9); „Noi n-ăm umblat fără rînduială între voi, nici n-am mincat în dar piine de la nimeni, ci întru osteneală și nevoiță am lucrat noaptea și ziua, să nu îngreunăm pe nimeni. Nu doar că n-avem puterea aceasta, ci ca să vă dăm o pildă în noi, cum să ne urmați nouă” — scrie același Sf. Apostol tesalonicenilor (II Tes. 3,8-9).

Din cele arătate pînă aici am putut să ne dăm seama că puterea exemplului este deosebit de mare în viața creștină.

Să ne străduim deci și noi din răspuțeri să urmăm pildei Mintuitorului, pildei Apostolilor Săi, Sfinților și tuturor creștinilor adevărați, pentru ca și noi, la rîndul nostru, să fim pildă demnă de urmat, pildă de hărnicie, de viață cinstită și curată, pildă de muncă în folosul semenilor noștri, pildă de strădanie pentru pace, căci numai așa vom fi bine plăcuți lui Dumnezeu și de folos oamenilor.

Gh. P.